

A scenic landscape at sunset. A gravel path leads from the foreground into a field of tall grass and wildflowers, curving towards a bright sun on a hill. The sun is low on the horizon, creating a strong lens flare effect. The sky is a mix of orange, yellow, and blue. The overall mood is peaceful and hopeful.

Bůh se o tebe postará

Val Cruwysová

Jak mě Bůh volá ven z Babylonu

Dokud nejsme venku, nemůžeme to volání předat ostatním

Val Cruwysová

Toto svědectví je věnováno našemu synovi Danielovi, který mi pomohl při hledání Boha, jehož chtěl on a kterého potřebujeme my všichni.

Vytiskl

Květen 2020

maranathamedia.cz

Obsah

Dětství a manželství	5
První setkání s adventisty	7
Obrácení a vstup do církve.....	11
Nehoda mých starších synů	14
Kostel v parku a moje rakovina	17
Střelba.....	20
Pobyt s mama Peterson	22
Operace.....	25
Obnova.....	28
Objev.....	31
Náš třetí syn Daniel	33
Bůh se zjevuje.....	36

Dětství a manželství

Můj otec se narodil před Australskou federací v roce 1898 a byl v Anglikánské církvi. Moje matka se narodila v roce 1916 a byla jeho druhou ženou a byla irského původu a římskokatoličkou. Do jejich manželství byla zahrnuta také naše nevlastní sestra [Joan], jejíž matka zemřela před 6 lety, když ona a Joanino dvojče Jean obě zemřely při porodu s Joan, která jako jediná přežila. Pronajali si dům v Arncliffe v Sydney, který si rodina stále pronajímala, když jsem se po letech vdala.

Můj otec zplodil mé matce 6 dětí, přičemž 2 z těchto dětí zemřely před svými 4. narozeninami. Byla jsem jejich nejstarším dítětem. Nepamatuji si, že by někdy naši rodiče bojovali nebo se hádali, takže i když jsme byli finančně chudí, měli jsme šťastné a bezpečné dětství, ale byli jsme vychováni jako katolíci. Místní kněz a jeptiška nás navštívili docela často [nikdy, když byl táta doma] a rozrušili maminku tím, že jí řekli, že jsme všichni zatraceni pro peklo, protože její manželství nebylo v očích církve uznáno. Nelíbilo se mi, jak s ní mluvili, často plakala z popisů, jak všichni hořeli a křičeli v agónii v pekle a že by to byla veškerá její chyba.

Moje matka nebyla zdravá žena, trpěla potížemi s ledvinami [v té době nebyly žádné dialyzační přístroje] a zemřela v roce 1956 ve věku pouhých 40 let, což byl rok poté, co se naše nevlastní sestra Joan provdala. Když jsme jako děti navštívili bohoslužbu za naši matku, nebyli jsme vpuštěni na samotný pohřeb. Táta řekl, že chce, abychom si maminku pamatovali takovou, jaká byla, a ne jako náhrobek, takže až v roce 1986, o 30 let později, když táta zemřel, jsem zjistila, kde byla máma pohřbena, protože táta byl pohřben vedle ní.

Po pohřbu jsme se s mladší sestrou Margaret vrátili do klášterní školy, ale náš otec zapsal 2 mladší chlapce do státní školy, kde jsem je ráno vysadila a odpoledne jsem je vyzvedla na cestě domů.

Jednoho dne jsem je šla vyzvednout, ale nebyly tam. Bylo mi řečeno, že je v poledne vyzvedli 2 muži v černém autě a odvezli je o 4 předměstí pryč do školy katolických bratří Marist v Kogarah. Popadla jsem věci kluků a spěchala domů. Táta dorazil domů o půl hodiny později, a když jsem mu řekla

o klukách, byl našťvaný a šel na policejní stanici. Náš otec byl slepý [Stargardtova nemoc], takže ho policie odvezla do školy Marist Brothers, aby našla školu opuštěnou, protože byla právě tma. Dva malí, zmatení a našťvaní chlapci přišli z hřiště, když zaslechli tátův známý hlas. Chlapci nevěděli, kde jsou, a pokud ano, neměli peníze, aby se dostali domů. Prostě je tam nechali. Policie je všechny přivedla domů asi v 19 hodin a já prostě nemohla uvěřit drzosti církve, která něco takového udělala, zvlášť když táta ještě před šesti týdny truchlil nad smrtí mámy.

Několik týdnů poté se jednoho pozdního odpoledne ozvalo zaklepání na dveře. Otevřela jsem dveře a viděla 6 dospělých, kteří řekli, že jsou z oddělení sociální péče a přišli si vyzvednout 4 děti, které tam žily, aby je vzali do pěstounských domovů. Zavřela jsem dveře, když se chystali vstoupit do domu, a vyběhla jsem dozadu, abych to řekla tátovi. Schovávali jsme se na různých místech, zatímco táta šel konfrontovat tyto hrozné lidi. Slyšela jsem, jak se otci posmívali, když říkali: „Nemůžeš se starat o děti, které nevidíš, ale táta hájí své právo rodiče si nás nechat. Nakonec odešli a vyhrožovali mi soudní žalobou.“

O několik týdnů později byl táta postaven před soud. Zůstali jsme doma a zamkli dům. Táta se nakonec vrátil domů a řekl nám, že si musí do týdne najít ženu, která se o nás bude starat, jinak budeme odkázáni do katolických domovů. Naše vdaná nevlastní sestra přišla domů se svým 3měsíčním synem a ujala se role matky. Zůstala skoro rok, dokud jsem nebyla dost stará [14 let 8 měsíců] na to, abych opustila školu a převzala vedení. Jejímu manželovi se bohužel toto uspořádání nelíbilo, takže žil jinde a naší sestře se rozpadlo manželství a o pár let později se rozvedli. Katolíci nás už nikdy neobtěžovali.

V roce 1963 jsem potkala svého budoucího manžela Neville a vzali jsme se roku 1964. Odešli jsme žít do oblasti Nové Anglie v Novém jižním Walesu v Tenterdenu na pozemku o rozloze 1 680 akrů, který přešel na mého manžela od jeho otce, který zemřel dříve v roce 1963. Nemovitost byla dána jako vojenská osada Nevillovu otci, který byl v Gallipolli, brigádě Lehkého koně. Když jsme tam žili, měli jsme naše první dva chlapce, Stevena v roce 1967 a Warrena v roce 1969. Bylo to po narození Warrena, když jsem sledovala „krásnou Bennetovu kometu“ a všechny ty miliony hvězd té temné

noci, kdy jsem poprvé začala přemýšlet o Bohu a o tom, jak všechny tyto nádherné noční atrakce vznikly.

První setkání s adventisty

Koncem roku 1969 jsme šli na 2 roky do jiné nemovitosti jako staniční. Tato nemovitost, nazývaná Brushy Creek, byla v závěti ponechána Armádě spásy. Asi 500 metrů odtud byl další dům, před kterým mě manažer a jeho žena varovali a říkali, že lidé v tom domě jsou divní a že si na ně mám dávat pozor. Na základě této rady jsem se k nim nikdy nepřiblížila. Dokud...

Jednoho dne jsme uvízli na druhé straně potoka během bouřky na cestě domů z města a čekali jsme 4 hodiny, než voda dostatečně opadla, než jsme přešli k našemu domovu v Brushy Creek, který byl jen přes potok asi 500 metrů. Byla zima a dřevo na oheň bylo promočené, takže jsme se nemohli zahřát ani použít dřevo v kamnech k vaření. Brzy se ozvalo zaklepání na dveře a stál tam mladý muž s velkým kastrolem teplé vařené zeleniny. Řekl, že jeho máma nás viděla trčet na druhé straně potoka, tak se rozhodla, že nám uvaří zeleninu navíc, ale nebylo tam žádné maso. Vysvětlil, že také pracoval na Nemovitosti a žil v tomto domě, protože ukázal na dům, před kterým jsem byla varována. Poděkovala jsem mu a odešel. Jak jsme byli vděční za toto úžasné jídlo.

Druhý den jsem vrátila rendlík a přivítala mě chlapcova matka. Představili jsme se; jmenovala se Eva Williamsová. Řekla mi, že před několika lety měla infarkt a tehdy se modlila, že když Pán přidá k délce jejího života, bude Mu sloužit po zbytek svého života. Zeptala se, jestli čtu našim dětem, a když jsem řekla ano, dala mi první knihu ze série Dětské biblické příběhy od Arthura Maxwella. Vzala jsem knihu a dočetla jsem se až po Lv 11, o čistém a nečistém mase k jídlu. Myslela jsem, že je to hromada odpadků, není divu, že je lidé považují za divné. Vrátila jsem jí knihu a řekla jsem, že s něčím takovým nemohu souhlasit, a tím mé návštěvy skončily. Nedlouho poté byl Brushy Creek prodán a všichni jsme museli odejít.

Vrátili jsme se do našeho vlastnictví „Taabingha“ na další 2 roky, než jsme jej koncem roku 1973 prodali a koupili 21' karavan. Paní Eva Williamsová a její

chlupci se všichni přestěhovali do Armidale. Později, když jsme žili v karavanu a cestovali nahoru a dolů po východním pobřeží Austrálie, se nám narodily další 2 děti. Náš 3. syn Daniel se narodil v roce 1974 a naše dcera Katherine v roce 1975. Nyní jsme byli požehnáni 4 krásnými dětmi.

Když jsem se vrátila do karavanu po narození našeho 3. syna v roce 1974, Neville se mě zeptal, proč lidé chodí do kostela v neděli, když Bible říká, že by to měla být sobota, kdy se chodí do kostela? Nevěděla jsem to, tak jsem mu řekla, aby šel najít někoho, kdo chodí v neděli do kostela, a zeptal se ho! Usadili jsme se v domě v Gladstone, Qld, několik měsíců poté, co se nám v roce 1975 narodila dcera, s manželem, který našel práci v továrně Queensland Alumina. Následující rok v říjnu 1976 jsem našla svého Spasitele v Gladstone.

Ted, když jsme se usadili v domě a daleko od vlivu určitých dětí, které kradou v karavanových parcích, jsem si myslela, že své děti naučím 10 přikázání, ale k mému úžasu jsem si pamatovala jen 2! Nezabiješ a nepokradeš! Přemýšlela jsem, co bych mohla udělat, abych našla řešení, v tom se ozvalo zaklepání na vstupní dveře. Byla to sousedka o 4 dveře nad námi, která se přišla představit a za pár dní mě pozvala na tupperware party. Řekla, že když se zúčastním, tak se seznámím se zbytkem sousedství. Přišla jsem a po večírku hostitelka oznámila, že bude muset brzy odejít, aby šla vyčistit presbytář otce Smitha. Hned jsem se jí zeptala, jestli zná přikázání, ale byla na tom stejně špatně jako já a pamatovala si jen 2. Řekla, že odpoledne požádá otce Smitha o jejich kopii.

Čekala jsem celý měsíc a každý týden jsem se jí ptala, jestli si pamatuje, ale byla velmi zapomnětlivá. Vzdala jsem to od ní očekávat. Po nějaké době se za námi přistěhovali noví lidé. Všimla jsem si, že děti měly katolické školní uniformy. Představila jsem se tedy ženě a po chvíli se jí zeptala, zda zná 10 přikázání. Ani ona je neznala! Ale slíbila, že přiměje své dívky, aby mi je napsaly. Čekala jsem a čekala, ale nic se nestalo, tak jsem to všechno vzdala jako neplodné cvičení.

Nedlouho poté jsem v naší poštovní schránce našla leták o 5denním plánu přestat kouřit. Rozhodla jsem se zúčastnit a vzdát se toho hrozného zvyku.

Chodila jsem na přednášky a přestala jsem kouřit. Odmítla jsem políbit svého manžela a řekla jsem mu, že nechci líbat popelník! Takže to po týdnu vzdal!

Nedlouho poté, co jsem se rozhodla zjistit, jestli jsem se toho strašného zlovyku opravdu vzdala, a když jsem jela sama do města, zkusila jsem si zapálit cigaretu, když mi hlasitý hlas řekl: „Nezabiješ!“ Okamžitě jsem zastavila na kraji silnice v domnění, že to mohla být moje zesnulá matka, která mě varovala před nějakou blížící se nehodou, ale nic se nestalo. Myslela jsem si, že teď už cigaretu potřebuji, a začala jsem si cigaretu znovu zapalovat, když ten hlasitý hlas znovu zazněl: „Nezabiješ.“

Asi o týden později jsem se vrátila domů a našla jsem na místě pohřešovaného karavanu na boku domu 19 stop dlouhý laminátový člun. „Kam zmizel karavan?“

„Vyměnil jsem to za člun,“ zněla odpověď. „Bude to skvělé. Má 2 rádia! V příštích dnech volna nás to všechny vezme přes noc.“

Přišel den, kdy jsme se všichni naskládali do auta a počasí vypadalo slibně. Jakmile jsme vypluli z přístavu a zamířili na sever, zastavili jsme se na čaj, kde Neville, Steven a Warren mohli rybařit a chytat ryby, a když se blížila tma, dali jsme boční a horní kryt pro případ deště. Děti teď spaly a zvedl se vítr. Neville zkontroloval zprávu o počasí v rádiu.

Obě rádia byla nyní velmi poškrábaná a jediné, co jsme dokázali, bylo slovo „větry“. „Kousek odsud je malý ostrůvek, za kterým bychom se mohli ukrýt,“ řekl můj manžel, a tak jsme se vydali tam. Bylo tam klidněji, a kotvu jsme vyhodili a uložili se ke spánku.

Asi ve 3 hodiny ráno mě Neville vzbudil. Bylo hodně větrno a on mi řekl, že jsme byli volně unášeni. Nejen to, ale kotva teď byla na něčem přilepená a on ji nemohl vytáhnout. Pokaždé, když nás zasáhla vlna, zadní část lodi se s vlnou zvedla; ale kotva držela pevně a táhla příď člunu dolů do vody.

Neville nasedl na příď a vši silou zatáhl za kotvu pokaždé, když příď klesla, a nakonec se asi po 30 minutách kotva odtrhla se zaháknutým obrovským kusem korálu. Neville málem sklouzl dozadu přímo přes příď a do vody, když se pustila, ale naštěstí člun měl zábradlí, kterého se mu podařilo chytit.

O půl hodiny později se začalo objevovat svítání a moře bylo monstrózní a stále se zhoršovalo. „Možná se blíží cyklón,“ řekl Neville, „nepřežijeme to, když zůstaneme tady, takže bychom se měli pokusit dostat zpátky do přístavu. Budeme muset trochu vyjet na moře, protože pokud budeme příliš blízko pobřeží, skončíme rozbití o skaly.“ Tak jsme to udělali.

Zavázala jsem naši malou dcerku mezi 2 polštáře a uvázal jsem ji kolem pasu. Daniel stál mezi mýma nohama a já jsem ho objala nohama. Steven a Warren seděli po obou stranách mě a drželi se každý za paži a poprvé v životě jsem se modlila svou první skutečnou modlitbu. „Prosím, Pane, bude to velmi nebezpečný výlet; Já neumím plavat, naše děti neumí plavat a můj manžel nemůže zachránit 6 lidí, ale žádám, abys nás zachránil a dostal nás bezpečně domů, Pane. Amen.“

Byl to děsivý výlet do přístavu. Pršelo a vlny byly obrovské. Jednu minutu jsme byli na vrcholu vlny, a jak se valila zpod nás, spadli jsme mezi dvě vlny a narazili do vody mezi nimi s žuchnutím. Kdykoli jsem čekala, že se loď prostě rozlomí napůl a my jako rozbité vejce sklouzneme do vody a utopíme se. V jedné fázi jsme se svezli z vlny a spadli tak rychle, že člun klesl rychleji než naše těla, což způsobilo, že jsem hlavou narazila do kovových držáků vysílaček na spodní střeše kabiny a roztrhla si pokožku hlavy asi o délce 3 palce. Za celou cestu nikdo neřekl ani slovo, kromě Stevena, který mi řekl, že krvácím, a se slzami se zeptal, jestli umřu. Takže s krví, která mi stékala po tváři, jsme se jen tak tak drželi, když se vlny rozbíjely přes příď a do kabiny se dostávala voda.

Neville byl promočený až na kůži a snažil se vypadat lhostejně, aby nám dodal sebevědomí, ale bylo mnoho okamžiků, kdy to vypadalo, že ho to spláchne. Nakonec zakřičel „podívej“ a ukázal, a pravděpodobně kilometr daleko byla rybářská loď, která plula do přístavu a dokonce i její velikost byla občas skryta obrovskými vlnami. Naděje se objevila, když jsme teď věděli, že už jsme skoro tam, a jak klidný vypadal drsný přístav poté, co jsme byli na moři. Bylo nám řečeno, že poslední rybářský trawler připlul před půl hodinou a zmínili se, že viděli malé plavidlo plující do přístavu.

Bylo nám řečeno, že jsme poslední. Bylo mi řečeno, abych jela do nemocnice kvůli mému zranění, a lidé pomáhali vykládat děti, zatímco Neville šel pro auto a přívěs, aby naložil loď. A pak domů... totálně vyčerpaný. Cesta obvykle trvala asi 30 minut, ale v tom rozbouřeném moři trvala skoro 4 hodiny. Ano, byl to cyklón, ale nakonec vyšuměl a změnil se v dešťovou sklíčenou náladu.

Obrácení a vstup do církve

Asi za měsíc byl ve schránce další leták. Tentokrát šlo o archeologii smíšenou s historií. Myslela jsem, že do toho musím jít, zní to zajímavě; ale probíhala, když byl Neville na odpolední směně v práci, což znamenalo, že budu muset vzít s sebou všechny 4 děti. S mou 6měsíční dcerou v košíku, téměř 2letým prčkem v závěsu a mými 6 a 7letými dětmi nesoucími polštáře a příkrývky jsme každý večer vyráželi na prezentace, které vedl Ray Kent. Třetí večer představil historii papežství, změnu ze soboty na neděli, 10 přikázání, která papežství změnilo, a strašlivé křížové výpravy atd. Jen jsem tam seděla v šoku. Jak se papež opovažuje stavět se nad Boha! Cítila jsem se rozhořčená; kdyby tam byl papež, pokusila bych se ho uškrtit.

Neville dorazil domů kolem půlnoci z práce, aby mě našel v posteli obklopenou encyklopediemi a kontroloval, co jsem se ten večer naučila. Konečně jsem mohla odpovědět na Nevillovu otázku, kterou vyslovil tak dávno, „proč lidé chodí v neděli do kostela? Řekla jsem mu, že už nikdy nechci mít nic společného s katolickou církví. Následující sobotu jsem byla v Církvi adventistů sedmého dne. Chtěla jsem zaujmout svůj postoj k Bohu nebes, a jak mohu učit své děti, aby jednaly správně, když sama jsem to nedělala? Tak jsem uvažovala.

Těm, kteří se zúčastnili celých 10 večerních přednášek, bylo předáno krásné vydání „KJV Bible U rodinného krbu“. Moji knihu pro mě přinesl osobně pastor Graem Olsen ve středu po skončení prezentací Raye Kenta. Řekl mi, že ve středu večer mají v církvi biblická studia a já bych byla velmi vítána. Poděkovala jsem mu, zavřela dveře a posadila se s MOU Biblí na klíně. Byla jsem plna úžasu, a přesto se mi třáslы ruce, když jsem hladila potah. Nikdy předtím jsem se Bible nedotkla a byl jsem vyděšená a zároveň zvědavá,

protože katolíci nás učili, že Bible patří protestantům, kteří byli ztraceni, a my ji nikdy mít nemáme, nebo budeme zatraceni i my. Myslela jsem na to, jak se papež postavil nad Boha, když změnil přikázání; Myslela jsem na chování kněží a jeptišek a vzpomněla jsem si na katolickou církev a jejich chování k nám před mnoha lety. Svým chováním rozhodně nebyli křesťané, takže mě napadlo, že by mě zajímalo, co na to řekne druhá strana. Bez váhání jsem otevřela Bibli!

Začala jsem číst od začátku Genesis a v kapitole 2 se hovořilo o 7. dni. Proč by Bůh dělal sedmý den, kdyby to nebylo z nějakého důvodu? Uvažovala jsem. Další středu večer jsem dorazila na biblické studium a přinesla jsem si svou „Bibli U krbu“. Mnozí se usmívali a já jsem totéž opětovala. Neuvědomila jsem si, že většinu úsměvů bylo nutno vnímat jako pobavení nad velkou Bibli, kterou jsem si vzala s sebou.

O několik dní později mi Pastor Olsen dal studijní bibli, která byla pohodlnější na nošení, řekl s úsměvem. Zeptal se, jestli bych chtěla biblická studia doma, a já řekla, že by to pro mě bylo pohodlnější se čtyřmi dětmi a Nevillem na směny. Třetí studie se týkala stavu mrtvých, což mi velmi otevřelo oči, protože jsem do té doby věřila, že na mě moje máma vždy dohlíží. Po tomto studiu jsem požádala o křest, protože jsem se rozhodla stát se křesťankou, ale pastor to na chvíli odložil a řekl, že je nejprve třeba udělat několik dalších věcí. A tak další studie byla zaměřena na odstranění šperků, následoval make-up a oblečení, které se nehodí k Boží ženě. Takže pryč s make-upem, šperky a oblečením typu hippy! Byla jsem pokřtěna o 3 týdny později, ve věku 34 let. Měla jsem svobodu vychovávat 2 nejmladší děti pro Pána, ale dva starší chlapci se věnovali kriketu a dalším sportům jako jejich otec, což způsobilo napětí a neshody v rodině.

Vystopovala jsem Evu Williamsovou, ženu, která před lety žila v Brushy Creek poblíž nás a té bouřlivé noci nám uvařila všechnu tu zeleninu. Napsala jsem jí dopis, v němž jsem se jí omluvila za to, že jsme si mysleli, že jsou divní, a stěžovali si na příběh z Bible pro děti. Řekla jsem jí, co se od té doby stalo a že jsem čerstvě pokřtěná adventistka sedmého dne atd. O dva týdny později jsem od ní obdržela odpověď. Uvedla, že se podívala na odesílatele obálky a byla překvapená, že je ode mě. Otevřela dopis a přečetla si jeho obsah; řekla, že proplakala mnoho šťastných slz a přečetla si dopis několikrát. Následující

šabat šla do sboru v NSW Armidale a přede všemi přečetla dopis! Zemřela o několik let později, takže jsme se už nikdy nemohli setkat.

Zavolala jsem své sestře Margaret a řekla jsem jí, že jsem se připojila k Církvi adventistů sedmého dne. O pár let později zazvonila kolem půl druhé s pláčem. Zeptala jsem se jí, co se děje, a ona mi řekla, že se bojí o děti. Řekla mi, že sledovala Nostradama a jak svět brzy skončí. Řekla jsem jí, že se mnoho z jeho proroctví nevyplnilo, a pokud by byl skutečným prorokem, všechny jeho předpovědi by se splnily. Řekla jsem jí, že jí pošlu nějaká biblická studia, a o rok nebo dva později, když jsem odešla z církve, požádala o křest. Ale její manžel jí řekl, že by mohla vstoupit do nedělní církve, ne do té další bláznivé. Přemýšleli jsme, jak to všechno obejdeme.

Ale Bůh je dobrý. Moje sestra a její manžel přijížděli příští týden z Muswellbrook. Domluvila jsem se s mým dobrým přítelem, že ji pokřtím dole v řece Calliope přímo pod naším domem. Zavolala jsem přátelům v Rocky, aby byli také přítomni. Nastal ten den a řekla jsem manželovi, že mám problém, a vysvětlila jsem mu, co to je. Řekla jsem mu, že Margaret se chce dát pokřtít, aniž by o tom její manžel věděl. Neville se jen usmál a řekl: „Požádám ho, aby šel se mnou a pomohl mi oplotit farmu.“ V té etapě jsme měli pozemek Calliope o rozloze 33 akrů a společnou farmu Mango/Pawpaw o rozloze 400 akrů v Targinnie. Takže chvála Bohu, Neville vzal jejího manžela pryč, aby se vrátil kolem 14:00, což nám poskytlo dostatek času na to, co jsme museli udělat. Všichni odešli a vrátili se domů dříve, než se navrátili Neville s jejím manželem. Dodnes nevím, jestli to řekla svému manželovi.

Než jsem opustila Gladstoneský sbor, skončila jsem na školení o výživě a vaření, byla jsem vedoucí Dorcas (Služba žen) a dělala jsem sociální práci. Kromě toho jsem v sobotu dělávala cradle roll¹ a příležitostně jsem si vzala i lekci pro dospělé. Byla to také doba Dese Forda a Glacier view, odstranění loga 3 andělů a jeho nahrazení 3 vlnami a řečí o ochranné známce názvu církve. Znepokojovalo mě, že se věci mění, a přemýšlel jsem, kam se církev ubírá? Moje pracovní zátěž se stala příliš velkou, a vyklouzla jsem ze studia

¹ Odpovídá zhruba ekvivalentu české “mimi-školky”. Učení se Božímu slovu a lásce k němu začíná ještě dříve, než dítě dokáže vyslovit vlastní slova. Hodiny se skládají z písni a poemů, které děti učí pečovat o Boží slovo a pokládají pevné základy pro život.

Bible a moje spiritualita utrpěla. Také jsem doma učila naše 2 nejmladší děti, k velké nelibosti nového pastora, protože si myslel, že to „udělá naší církvi špatné jméno,“ jak řekl. Požádala jsem o zproštění některých povinností, ale nikdo nebyl ochoten přijmout ani jeden úkol, a to mě velmi zklamalo. Nakonec, jestli to byla prozřetelnost nebo ne, nevím, ale najednou jsem byla nedostupná.

Nehoda mých starších synů

Jedné střeďeční noci, zrovna když skončila naše studijní a modlitební skupina, mluvila jsem s jedním z mužů před kostelem, když najednou jsem ucítila zdrcující pocit, a obklopil mě temný mrak. Slyšela jsem toho muže, jak se mnou mluví, ale neviděla jsem ho. Přerušila jsem ho s tím, že musím domů. Viděla jsem zem, ale neviděla jsem před sebe. Došla jsem k autu, a když jsem nastartovala motor, mrak se zvedl natolik, že jsem viděla, abych dojela domů. Vrátila jsem se domů a zjistila, že Steven, kterému o měsíc později bylo 17, a Warren, kterému bylo tehdy 15, nedorazili domů z TAFE, které skončilo ve stejnou dobu jako naše modlitební setkání. Mrak se teď zvedl a pomalu zmizel, jak jsem si říkala: „Proč se kluci tak zpozdili?“

Udělal jsem si teplý nápoj a během čekání jsem vytáhla Bibli. Těsně po 22:00 se ozvalo zaklepaní na dveře... Otevřela jsem je, stál za nimi Barry, muž, se kterým Steven pracoval v RACQ. Poprosil, jestli by mohl mluvit s Nevillem, tak jsem šla a vzbudila ho a oba jsme se posadili, abychom si vyslechli, co chce Barry říct. Řekl, že má špatnou zprávu, že policie nedorazí několik hodin, aby nám dala vědět, ale oba naši chlapi měli v 9 hodin velkou nehodu. V 9 hodin!? To byla doba, kdy na mě sestoupil temný mrak! Poděkovali jsme Barrymu, že nám dal vědět, a šli jsme do nemocnice a nechali dvě mladší děti samotné spát ve svých postelích.

Našli jsme Stevena v hlubokém šoku, měl modrošedou barvu a z úst mu tekla krev. Když upadal do bezvědomí a zase procitával, vyprávěl nám něco málo o tom, co se stalo. Šli jsme za Warrenem, který na místě klinicky zemřel, ale byl resuscitován, nasadili mu podporu života a ležel na desce podobné posteli. Vypadal velmi voskovitě.

Bylo teď po 1. hodině ráno, tak jsem nechala Nevilla v nemocnici a šla domů zkontrolovat naše další děti. Zavolala jsem kamarádce o pár ulic dál a řekla jí, co se stalo. Zeptala jsem se, jestli bych mohla přivést děti k ní na zbytek noci, protože jsem se musela vrátit do nemocnice. "Ano, udělej to" řekla. Tak jsem tam vzala děti, kde jsme se všichni krátce pomodlili, a vrátila jsem se do nemocnice. Asi v 5:00 nám bylo řečeno, abychom šli domů a prospali se. Než jsem šla spát, pomodlila jsem se a požádala Pána o znamení, že pokud má Warren přežít, tak bude poslán do Brisbane.

V 8 hodin ráno jsme byli zpět v nemocnici, nejprve jsme navštívili Warrena – nic se nezměnilo. Nikdo se nezmínil o Brisbane. Cítila jsem se vyčerpaná a řekla jsem Pánu, že přijmu Jeho vůli pro našeho syna. Odešli jsme navštívit Stevena na oddělení. Opustili jsme tedy Warrena a šli chodbou k výtahu. V pozadí byl zvonící telefon, a právě když jsme odbočili do prostoru výtahu, slyšela jsem, jak někdo volá naše jméno. Doktor byl na telefonu a pokynul nám, abychom se vrátili. Myslela jsem, že Warren se mohl probrat ze svého bezvědomí. Doktor se zeptal, jestli máme nějaké námitky proti tomu, aby byl Warren odeslán do Brisbane; v Rockhamptonu bylo prázdné letadlo lékařské ambulance, které letělo do Brisbane, aby vyzvedlo pasažéra na zpáteční let.

Šli jsme za Stevenem a řekli jsme mu o Warrenovi, ale nevěřil nám. „Ne, je mrtvý, vím, že je mrtvý; neříkej mi lži,“ a nemohli jsme ho vůbec utěšit. Šli jsme na letiště vyprovodit Warrena spolu se strojem života, lékařem a sestrou. Pak jsme si koupili lístky pro sebe, abychom jeli do Brisbane další den. Zařídili jsme, aby Kathy a Daniel zůstali v jiné rodině s domácím vzděláváním, a řekli jsme sousedovi od vedle, který na to místo dohlížel a vybíral naši poštu atd., zatímco budeme pryč. Uprostřed toho všeho volala nemocnice v Brisbane, aby řekla, že Warrenovi tlačí na mozek obrovské množství krve, a pokud by to šlo odstranit, je tu malá šance, že by mohl žít. Můžeme mít vaše zplnomocnění k úkonům? Ano, řekla jsem, máte ho, a utíkala jsem říct Nevillovi, že Warren bude žít! Po tomto telefonátu jsem si uvědomila, že Warren byl poslán do Brisbane, aby se stal dárce orgánů, zatímco pro mě to byla odpověď na modlitbu.

Přijeli jsme do Brisbane, abychom našli Warrena v kómatu [které bude trvat 6 týdnů] a stále na podpoře života, ze které ho během té doby pomalu odstavovali. Měl těžká poranění hlavy a ochrnul na levou stranu. Oči neměl

pod kontrolou, protože jeho zrakový nerv byl vážně poškozen. Vrátili jsme se domů, aby byl Neville zpět v práci, a o den nebo dva později jsem se s Danielelem a Kathy vrátila autem do Brisbane. Každý den absolvovali domácí výuku v nemocnici a my jsme pomáhali ostatním pacientům s hrami, abychom jim pomohli udržet mozek aktivní, což sestry ocenily, protože na to opravdu neměly každý den čas... Bydleli jsme ve Watson Park v Kallangur. Asi měsíc poté, co byl Steven propuštěn z nemocnice v Gladstone, dorazili Neville a Steven, aby Stevenovi ukázali, že Warren je stále naživu. Pro Stevena to doma bylo srdcervoucí a jediný způsob, jak ho utěšit, bylo přivést ho do nemocnice a vidět svého bratra na vlastní oči. Zhroutil se, když uviděl Warrena a potřeboval spoustu objetí. Warren se pomalu začal probírat z kómatu a tentokrát to byl můj manžel, kdo se zhroutil, protože si nemyslel, že by Warren někoho z nás nepoznal. Tahle myšlenka mi ani nevstoupila do hlavy, protože Bůh přede mnou tuto myšlenku zatajil...

Bylo to v tu dobu, kdy jsem se rozhodla opustit církev, protože jsem cítila, že se stahuje směrem k Egyptu. Tak jsem jim v tom smyslu napsala dopis.

O několik týdnů později, Nevillovi jsem volala každý týden, tak mi Neville řekl, že jeden z členů sboru obvolával lidi, abych se zúčastnila shromáždění, že mě tam chtěli. Neville řekl tomu muži, že jsem v Brisbane a nebudu se moci zúčastnit. Zeptal se muže, o co jde? „Vaše žena byla pokřtěna a podepsala křestní list. Co bude svázáno na zemi, bude svázáno i v nebi (Mt 18:18),“ řekl ten muž. Neville odpověděl, že si nepamatuje, že by četl, že Jan Křtitel rozdával křestní listy pokřtěným v řece Jordán jako jejich pas do nebe, a s tím muž odešel a už jsme o tom neslyšeli.

Jakmile se Warren dostal z kómatu, byl převezen z *Královské nemocnice* v Brisbane do *Nemocnice princezny Alexandry* na rehabilitaci, aby se pokusil zvyknout pohybu svou ochrnutou levou stranu. Velmi mě potěšilo o několik dní později, když byl Warren převezen do rehabilitační oblasti, že tam našel asi 8 speciálních závěsů pro pacienty. Téměř 10 let před tím, když jsme žili ve státi Nová Anglie ve čtvrti známé pro ovčí vlnu, tak se náš blízký soused obával, že stříhači budou mít bolavá záda ze stříhání. Náš soused vyrobil závěs, připevnil ho k ráhnu, které vedlo podél horního ráhna, a vedl z ovčince ke stříhacímu prknu a pak ke skluzu. Tom mě požádal, abych to zkusila, protože ženy se nyní také stávají profesionálními stříhačkami.

Tom tehdy vstoupil se svým vynálezem do televizní show s názvem „The New Inventors“ (Noví vynálezci). Porotci byli s Tomovým vynálezem velmi spokojeni a navrhli, že by mohl jít ještě dál a pomoci dalším průmyslovým odvětvím, jako jsou nemocnice a továrny. Tom ten týden vyhrál cenu, vyhrál výlet do USA a značnou částku peněz. Teď tady našemu synovi pomohl Tomův vynález. Tom zemřel náhle koncem roku 2018 ve věku 95 let.

Warren byl propuštěn z nemocnice v březnu následujícího roku. K nehodě došlo v srpnu 1984 a zbývaly roky a roky před rehabilitací a mnoha operacemi jeho očí. Jeho soustředění trvalo asi 2 minuty v kuse a stokrát opakoval stejnou otázku na cokoli, co si myslel, až to moje rodina nevydržela a zdekovala se a nechala mě s ním samotnou. Pomalu se během dalších let zlepšoval, aby mohl vést krátký rozhovor, na kterém jsme postupně budovali. Takže až do roku 1990 bylo uskutečněno mnoho cest mezi Gladstonem a Brisbane, kdy Warrenovi stačila jedna vycházková hůl a podařilo se mu získat řidičský průkaz. „Jak jsi prošel oční zkouškou?“ zeptala jsem se, protože měl dvojitě vidění. „To bylo snadné,“ řekl. „Zakryl jsem si jedno oko a přečetl nápis, pak jsem zakryl druhé oko a udělal jsem to samé.“ Dokonce i dnes stále řídí na jedno oko a střídá oči jedno za druhým, když se unaví.

Kostelík v parku a moje rakovina

Během této doby ostatní opustili sbor, takže jsme se setkávali v parku v Gladstone na Barney point. Jenny Hatch [dcera Merva Hatche] si s sebou vzala klavír-akordeon nebo kytaru. Paní M přinesla na dětskou besedu obrázkové věci, pan M se ujal kázání a pan F, paní V a E by pomáhali, kde mohli. Mnoho dětí bylo přitahováno naším zpíváním a příběhy se svými rodiči, kteří se k nám přišli podívat. Všechny děti dostaly obrázky za zodpovězení otázek.

Po obědě jsme se procházeli po pláži a děti vytvářely pískové sochy nějaké biblické scény, přičemž dospělí se po jejich dokončení snažili ty pískové příběhy rozluštit. Nebo se konala honba za pokladem s cílem najít věci zmíněné v Bibli, kámen, list atd.

Jednoho dne nám pan M, který nedávno začal pracovat na dobytčí stanici Calliope, řekl o malém starém dřevěném kostelíku, který byl na pozemku, kde nyní bydlel. Nikdo ho nepoužíval a bylo potřeba ho vyčistit. Měl být postaven na konci 19. století nebo na začátku 19. století. Zajímalo ho, jestli nám vlastník nemovitosti dovolí ji používat, a zda bychom ji použili, kdyby řekl ano?

O týden později jsme se jako skupina dobrovolníků vrhli do charitativní práce. Dlouhá tráva byla posekána a shromážděna a silnice byla vyklizena. Okna, která byla rozbitá, byla opravena a umyta zvenku. Vnitřek byl vyčištěn, takže byli odstraněni uhynulí ptáci a zvířátka, jež uhynula po vstupu rozbitými okny a uvnitř se ocitla uvězněna. Lavice a okna byly pořádně vyčištěny. Staré šlapací varhany stále fungovaly! I když velmi skřípavé. Trvalo nám to celý den, ale byli jsme šťastní. Jaký to byl krásný malý kostelík. Na krásné zdobené kazatelně dobrého pastýře byla dokonce stará Bible... Prosili jsme Pána, aby znovu požehnal tomuto malému kostelíku a požehnal mu svou přítomností. Měli jsme to potěšení používat toto krásné místo po dobu 18 měsíců, dokud pan M a rodina neopustili zaměstnání a nešli česat ovoce. Pak manželé E odešli a přesídlili do Rakouska, zatímco Jenny se přestěhovala do Západní Austrálie, aby byla blíž svým rodičům. Takže kostelík už nebyl znovu využit.

Asi o 2 roky později jsem seděla na naší přední verandě, když jsem slyšela těžký nízký nákladák přijíždějící po silnici, a když se objevil, viděla jsem, že má jako náklad náš kostelík. Projel kolem naší přední brány přes most přes řeku Calliope do historické vesnice na protějším břehu než bydlíme my. Takže teď je ten kostelík hned vedle a já ho mohu navštívit, kdykoli chci být sama. Jak velký je náš Bůh! Občas se tam konají svatby, a dokud nezakázali používání mostu přes řeku vozidly, měli tam bílý kočár s kočím a tažený dvěma krásnými černými koňmi. Nevěsta a její otec seděli pod sluneční pokrývkou s třásněmi. Bylo to nádherné! V sobotní odpoledne jsem seděla na verandě a studovala, ale když jsem slyšela koně klusat po silnici, bylo to krásné rozptýlení. Myslela jsem, že to bylo krásné, protože dnes už před Bohem nemá svatbu mnoho lidí. Pokud sem někdy někdo zavítá, dejte mi vědět a můžeme se vydat na návštěvu tohoto nádherného klenotu. Nechávala jsem tam brožury zdarma, ale vesnice má nyní nové vedení.

Během těchto klidnějších let jsem začala mít silné bolesti v břiše a moje nehty na nohou a rukou byly modré. Nakonec mě Neville přesvědčil, abych šla k lékaři. Následující týden jsem byla na operaci, kde mi odstranili velkou cystu, která se usadila na tepně. Brečela jsem nad svým nyní růžovým nehtem na rukou a nohou. Jsem si jistá, že mě považovali za blázna!

O týden později jsem byla zpět na operaci kvůli hysterektomii, protože mi zjistili rakovinu vaječníků. Bylo mi řečeno, že za 6 týdnů budu poslána do Brisbane na chemoterapii. Pane Bože, já nechci chemoterapii!

Tak jsem se dala ihned na syrovou stravu s džusy a začala jsem být na sebe velmi přísná. V té době jsme neměli domácí odšťavňovače, takže jsem zeleninu rozmixovala s trochou vody a pak vše vyždímala přes mušelínovou látku. V knize „Councils on Diet“ (Rady o výživě), str. 437, 203, 204 a 2SM 303 a 3MR 322 jsem se dočetla, že syrové vejce ve šťávě z červených hroznů je velmi prospěšné. Hroznová šťáva má něco, co neutralizuje toxiny ve vejci. Krev se reprodukuje každých 28 dní, takže jsem si myslela, že když budu konzumovat toto syrové vejce v hroznové šťávě, mělo by to po 28 dnech obnovit moji krev do normálu. A takhle to dopadlo. Mimochodem, vajíčko a hroznová šťáva chutnaly jako jahodový koktejl. Vejce a hrozny však musí být ekologické a čerstvé.

Po 6 týdnech jsem byla poslána do Brisbane na 4 dny chemoterapie. Jakmile jsem dorazila, poslali mě na krevní testy a řekli mi, abych se vrátila za 3 hodiny na ošetření. Vrátila jsem se o 3 hodiny později a během čekání jsem mluvila s ostatními pacienty. Překvapilo mě, kolik mužů mělo rakovinu prsu a čekalo na léčbu. Jedna žena pocházela z jabloňového sadu Stanthorpe. Řekla mi, že nesnáší jablka a nikdy je nejí. Řekla jsem jí, že by je měla odšťavnit, protože rakovina nemůže žít v draslíku. Jiná žena řekla, že už vyzkoušela všechno. "Zkoušela jste se modlit?" Zeptala jsem se. "Ne," řekla, "myslíte, že mě Bůh vyslyší?" "Ano, vyslyší," řekla jsem.

Zavolali mě dovnitř. „Proč máte na sobě ten hloupý bílý plášť?“ řekl Dr. „Mluvili jsme o vás poté, co jsme viděli výsledky vaší krve a nemůžeme najít nic špatného; nemyslíme si, že byste se měla léčit, takže vás posíláme zpět domů. Teď se jděte obléknout a jděte domů a nevracejte se, dokud se něco neukáže.“ Takže nemocnice zařídila, že mě odvezou letadlem domů. Volala

jsem Nevillovi z letiště Gladstone; myslel si, že volám z nemocnice v Brisbane. Zeptal se, jestli už jsem měla večeři? "Ne, neměla," řekla jsem. „Hádej, co máme? Pizzu,“ řekl s chichotáním. "Doufám, že jsi mi trochu nechal," řekla jsem s opětujícím smíchem. „Proč, kde jsi?“ „Jsem na letišti Gladstone." O 10 minut později jsme se všichni objímali a radovali se z mých dobrých zpráv. Na syrové stravě jsem vydržela ještě několik měsíců, pak jsem postupně znovu zavedla vařenou stravu.

Střelba

Nyní uplynulo 6 let od oné autonehody a Warren a jeho přítel Dean se rozhodli jít na sever a najít si práci jako sběrači, Warren jako traktorista a Dean jako sběrač. Půjdou do Cairns, kde manga dozrávají dříve než ta dole na jihu. Warren, kterému je nyní 21, byl nadšený, že po všech těch letech získal nějakou nezávislost. Vydali se tedy vstříc novému dobrodružství.

Bylo 31. října 1991. Odvezla jsem Nevilla do práce, vysadila Kathy u kamarádky, posnídala jsem na parkovišti u nákupního centra Gladstone a v rychlosti něco četla, jak jsem čekala na otevření obchodů. Právě jsem procházela pokladnou s nákupem jídla, když jsem uviděla Nevilla, jak na mě čeká venku. Přemýšlela jsem, co asi chce. Jakmile jsem vyšla ven, vzal mě do klidné oblasti a řekl mi, že policie byla v Calliope a hledala nás, ale nikdo tam nebyl. Nakonec přišla policie do QAL², našla ho a sdělila mu špatné zprávy. Na Airlie Beach došlo ke střelbě; Warren a Dean byli těžce postřeleni. Dean byl mrtvý, ale policie neznala Warrenův stav.

Seděli jsme několik minut v tichu. Neville pak řekl, že si půjčil auto, aby se sem dostal; bude se muset vrátit a vymyslet pro kolegy pracovní plány, protože požádal o volno, aby mohl na pár dní odjet do Mackay. Odešel a já vložila nákup do auta a šla na sanitní stanici zaplatit Warrenovi poplatky za sanitku, jinak bychom měli obrovský účet. Vybrala jsem peníze na benzín, ubytování atd., šla jsem pro krmivo pro telata a pár balíků sena, vyzvedla Nevilla z práce a pak vyzvedla Kathy, která se rozplakala a řekla: „Proč se to všechno Warrenovi děje?“ Pak jsme šli a vyzvedli Daniela z domu RACQ na

² Queensland Alumina Limited

vrakovišti, kde [když byl v TAFE] bydlel se Stevenem, který pracoval pro servis poruch RACQ. Později jsem zavolala Stevenovi, abych mu řekla novinky a že příštího rána jedeme do Mackay. Řekla jsem mu, že Daniel je s námi a že necháváme Kathy doma, aby nakrmila telata atd. a aby ji zavolali a zkontrolovali, zda je v pořádku. Budeme pryč 3 dny.

Dorazili jsme do nemocnice, abychom našli Warrena pořádně omámeného léky. Zůstal tam pro nás vzkaz od Paula Wilsona z policejního oddělení v Mackay, kterého jsme navštívili o pár hodin později. Řekl nám, že střelec přijel z Cairns autobusem, aby si vyřídil účty s policistou, který ho před několika lety nechal uvěznit. Ale tento konkrétní policista byl již před několika měsíci převelen a policie nezveřejnila místo jeho pobytu. Střelec vyběhl a šel tam, kde bydlel, vzal drogy, nastavil budík na 16:00, ale ve skutečnosti ho nastavil na 4:00 ráno. Měl v úmyslu [podle sebevražedného listu] v 16:00 jít a zastřelit každého muže, ženu a dítě, které uvidí.

Ve 4 hodiny ráno vstal, oblékl si armádní maskáče, vojenské boty, opasek s dodatečnou municí a pár granátů a vzal svou nyní sestavenou čínskou útočnou pušku SKS. Když nikoho nenašel, střílel do výloh a několika aut zaparkovaných na hlavní ulici. Pak narazil na Warrena a Deana. Dean byl ve spacáku blízko auta a Warren spal na zadním sedadle auta. Dean byl zastřelen jako první, což probudilo Warrena, když viděl, jak na něj přes okno míří puška. Zvedl nohy a byl 10krát střelen, jednou přes rameno a zbytek do nohou. Střelec pak odešel a Warren zaslechl další výstřel dále. Warren myslel na Deana a vytáhl se z auta, ale nedokázal se postavit a spadl na zem. Pak uviděl baterky a lidi přicházející k autu a myslel si, že se vrací střelec a nohsled, aby ho dobili. Warren se zasunul pod auto a tak se vyděsil, že se nenechal vytáhnout. Poté se zhroutil a skončil v klinické smrti. Byl vytažen zpod auta a oba chlapci byli rychle převezeni do nemocnice Proserpine. Warren byl resuscitován podruhé, ale Dean nereagoval a byl prohlášen za mrtvého. Warren byl poté převezen do nemocnice v Mackay.

Neville se poté zeptal detektiva, jestli je Warrenovo auto říditelné, aby ho mohl odvézt domů. Bylo mu řečeno, že na auto bylo také stříleno a mělo na sobě asi 72 děr po kulkách, ale nechá ho zkontrolovat, aby zjistil, jestli je říditelné. Následující den jsme strávili v nemocnici, protože Warren byl nyní v polovědomí. Další den, kdy Neville a Daniel řídili Warrenovo auto poseté

kulkami, jsem je následovala domů do Calliope. Když jsme zastavili u benzínové pumpy pro palivo, bylo vidět mnoho otvorů po kulkách.

Přijeli jsme domů, Kathy jsme nenašli, ale byl tam vzkaz. Zavolala jsem jí a šla si ji vyzvednout. Řekla mi, že se bojí; pumpa nechtěla fungovat, aby napájela zvířata, a co bylo horší, neustále nám telefonovaly noviny, některé dokonce naznačovaly, jestli Warren a Dean byli homosexuálové, protože spolu cestovali. Řekla, že už to nevydržela a zavolala Garymu, který pumpu opravil a vzal ji zpět do bezpečí své rodiny. Objala jsem ji a omluvila se, protože jsem na noviny ani nepomyslela.

Té noci jsem se sbalila, abych se vrátila do Mackay; Neville se zeptal, kde tam zůstanu ubytována, ale nevěděla jsem. Asi o 10 minut později se uskutečnil telefonní hovor se starým přítelem, který před několika lety opustil Calliope a nyní žil v Mackay; pokud prý budu potřebovat, má možnost ubytování na několik týdnů. Poděkovala jsem Pánu a Neville se přestal strachovat.

Takže jsem s touto rodinou Adventistů sedmého dne bydlela měsíc, dokud neodešli... Hledala jsem náhradní ubytování, ale žádné jsem nenašla, a teď to byly jen 3 dny, co moji přátelé měli odjet. Pane Bože, co budu dělat?

Pobyt s mamčou Petersonovou

Byla polovina prosince. Tu Sobotu ve sboru ASD Mackay Central, když jsem šla zpět k autu, abych odjela, slyšela jsem za sebou hlas, který volal: „haló haló!“ Otočila jsem se, a uviděla staršího bělovlasého muže s 2 ženami v závěsu, jak ke mně spěchají. Představil sebe a ženy, jedna byla jeho manželka a druhá jeho sestra. Zeptal se, jestli stále hledám ubytování. Řekla jsem ano, ale dnes je šabat, takže dnes ho nehledám. Muž pokračoval: „Moje sestra a já jsme 2 ze 7 dětí. Máme starší matku, která žije sama a každou noc jeden ze sedmi z nás zůstává přes noc s maminkou, abychom se ujistili, že je v pořádku. Trvá to už roky, co táta zemřel, a potřebujeme přestávku, abychom mohli jít na dovolenou s našimi rodinami nebo jít ven a večeřet spolu, tak aby nikdo po celou dobu nechyběl. Také se o ni obáváme, protože jí velmi skromně. Přemýšleli jsme, jestli bys nám mohla pomoci? Takže tě ve skutečnosti žádáme o pomoc.“

Dodal, že jeho máma chodí v pondělí do Morning Melodies , protože má ráda Sandyho Scotta, a moje sestra má lístek navíc pro tebe, abys mohla sedět poblíž mámy a rozhodnout se, zda si budete rozumět. Požádala jsem je o telefonní číslo a řekla jsem jim, že jim zavolám další den. V pondělí jsem je potkala u Morning Melodies a posadila jsem se vedle mamči Petersenové. Po představení jsem jim řekla, že nabídku přijímám. To odpoledne jsem se přestěhovala.

Po návštěvě Warrena v nemocnici jsem dorazila zpět za mámou Petersenovou asi v 18 hodin a viděla jsem, že ta večere byla připravena. Maminka P navařila dost rýže a dušená jablka pro celou její rodinu!! Posadili jsme se, byla vyřčena modlitba vděčnosti a já jsem se jí zeptala, kde je její talíř, protože tam byl jen jeden talíř, kde jsem seděla já. Řekla mi, že ona žádné jídlo nemá. „Je s jídlem něco špatného?“ Zeptala jsem se a dodala jsem: „Pokud nebudete jíst, nebudu jíst ani já.“ „Proč ne?“ Zeptala se mamča P a já řekla: „Jídlo by mohlo být otráveno.“ Vstala a řekla: „Nikoho bych nechtěla otrávit... Ukážu ti, že v tom není jed.“

Vrátila se s malým talířem a lžičkou. Vzala si na lžičku a řekla: „Vidíš, stále jsem naživu. Teď se najež ty.“ Řekla jsem jí, že její ústa ani neklesla, dávám jí dalších 10 minut. Takže měla další sousta, aby mi ukázala, že to nebylo otrávené. Nakonec snědla asi ½ šálku, takže jsem tím byla potěšena. Umyla jsem se, šla spát a poděkovala Pánu za Jeho požehnání.

V 7 hodin ráno dorazila sociální pracovnice - ošetřovatelka, docházela tam denně, a já jsem ji slyšela, jak mamče P řekla: „Dnes ráno jste dobře naladěná!“ „Mám důležitou práci,“ řekla té pracovnici. „Co je to?“ zeptala se ta ošetřovatelka. Musím se postarat o jednu nešťastnou dámu, jejíž syn je v nemocnici. Je mi líto maminek s nemocnými dětmi.“ Lehla jsem do postele a usmívala se na sebe; s touto starší ženou jsem už měla pouto. Další den jsem se vrátila z nemocnice a mamča P seděla na verandě a řekla: „Máš 5 minut zpoždění.“ Následující den jsem dorazila domů, a shledala, že brána byla otevřená, takže jsem mohla vjet rovnou!

Každý den jedla trochu víc. Střídali jsme se ve vaření a ona se zeptala, jestli jsem křesťanka. „Ano, jsem,“ řekla jsem. „Tak tedy i já jsem,“ řekla a od té

chvíle jsme měli krásný vztah, skoro jako matka a dcera. Řekla mi, jak se věci změnilly od jejích raných dnů a jak pro ní bylo nepřijatelné, že ženy už nenosí klobouky do sboru či kostela.

Zůstala jsem s maminkou P až do začátku dubna, kdy byl Warren přemístěn do nemocnice Gladstone. Nyní měl mnoho kožních implantátů, ale vyvinul se u něj zlatý stafylokok a na patě měl obrovský tmavý otlak. Bylo to smutné dubnové ráno v Paradise St Mackay v 5.30 hodin, protože rodina Petersenových nechtěla, abych je opustila, zvláště teď, když mamča P jedla a byla jinou ženou. [Byla v polovině svých 90-ti let] Část mého srdce říkala totéž. Ale musela jsem jít, protože jsem měla také rodinu, takže jsme řekli modlitby jeden za druhého a odešla jsem.

Dorazila jsem do Gladstone asi ve 14:00 a zjistila jsem, že Warren byl v jediné místnosti umístěn izolovaně. Museli jsme ho navštívit v ochranném oblečení na sobě od hlavy až k patě, a jídla mu podávali jednorázovým nádobím. Bylo to hrozné. V nemocnici Mackay Hospital nic z tohoto nezažil a tak to Warrena opravdu znepokojilo. Byl velmi depresivní. Po 6 týdnech ho propustili, ale musel denně chodit do nemocnice na obvazy na nohy.

Chyběly mu nervové dráhy na chodidle, protože mu ustřelili lýtko z jedné nohy. Jednoho dne si při koupání opařil nohu, protože necítil bolest, až dokud nedošlo k poškození. Jindy se narazil na špatnou patu a kousek zlomené kosti prořízl tepnu, což ho vrátilo zpět do nemocnice. Další dlouhé týdny v nemocnici, až nakonec Warren řekl: „V této nemocnici se nezlepšuju. Chci do Brisbane.“ Srdce se mi sevřelo, to znamenalo víc času mimo domov. Ale trval na tom, takže jakmile jsem viděla vrchní sestru, řekla jsem jí, že chceme schůzku v Nemocnici Royal Brisbane (NRB) a že se chceme zítra ráno odhlásit z nemocnice v Gladstone. Šla jsem domů, zařídila jsem, že zůstanu u Lucy Scheaferové, protože mi někdo dal její telefonní číslo, sbalila jsem se a druhý den ráno jsem si šla vyzvednout Warrena.

Nad horkou párou jsme rozlepili obálku z nemocnice a zjistili jsme, že nenapsali nic jiného než to, co je krylo. Ale měli jsme schůzku na 9:00 následujícího rána v NRB. Dorazili jsme k Lucy, načež jsme zjistili, že Lucy je na Fidži a její neteř jí hlídá dům. Tu noc jsme se dobře vyspali a zúčastnili se schůzky v 9 hodin ráno, kdy se Warren ve výtahu necítil dobře. Warren řekl,

že půjde k lékaři sám. Byl tam dlouho a nakonec vyšla sestra a řekla mi, že by mě rád viděl doktor.

Lékařská operace

Vešla jsem dovnitř, ale Warrena jsem nemohla nikde spatřit. Doktor mi řekl, že se Warren připravuje na operaci a čeká se na další volný operační sál. „Váš chlapec je velmi nemocný, paní Cruwysová." Má septikémii, a pokud nebudeme operovat, zítra bude mrtvý. Abychom mohli operovat, potřebujeme, abyste podepsala tento formulář. Podepíšete laskavě?" Pak mi připravil další formulář k podpisu. Bylo to pro amputaci jeho nohy, kdyby to bylo potřeba. Nejdřív jsem ztuhla na místě a rozplakala se, ale doktor řekl, že pokud nepodepíšu, zemře, tak jsem podepsala a doktor řekl, že se pokusí zachránit jeho nohu. Celou dobu čekání jsem se jen modlila a plakala.

Když se vrátili, bylo asi 14 hodin, ale nebylo tam žádné lůžko, kam by mohl jít. Teď přišla sestra a řekla, že na infekčním oddělení je lůžko, ale doktor řekl: „Tam nepůjde. Ten chlapec toho prožil dost, hledejte dál." O půl hodiny později sestra našla postel v geriatrickém křídle. „To bude stačit," řekl doktor. Přišel za mnou a řekl: „Zachránili jsme mu nohu, ale museli jsme mu prorazit kotník, takže bude muset být v nemocnici ještě nějakou dobu." Šla jsem podél vozíku až na geriatrické oddělení a zůstala tam až do setmění.

Dorazila jsem k Lucy kolem 20:00, jen abych byla našla zavřené dveře. Skrz okno jsem viděla asi 10 mladých lidí, jednoho jsem poznala jako Maurie Zania. Zaklepala jsem a neteř s manželem za mnou vyšli na verandu a řekli mi, že musím odejít.

Zmateně jsem se zeptala, proč. Bylo mi řečeno, že dnešní ráno vzali svého malého dvouletého do ordinace na dětské injekce, a když už tam byli, tak se zeptali doktora na zlatého stafylokoka. Řekl jim, že kdyby se malý Johnny pořezal, stafylokok by se mu dostal do bolístky a zabil by ho. Protože jsme se synem zůstali v pokoji v jejich domě, bylo jim doporučeno, aby nás požádali, abychom odešli; a jakmile budeme pryč, ať se zbaví koberce, pošlou ložní prádlo a závěsy na místo, kde by bylo možné takové věci sterilizovat, vydrhnou stěny a podlahy, spálí matraci atd.

Chtěla jsem jim říct o dni, který jsem měla, ale při pohledu na ně jsem si pomyslela: „Mají o svého malého chlapce stejné starosti jako já o svého.“ Řekl jsem jim, že za půl hodiny budu pryč. „Ale kam půjdete?“ zeptala se mladá maminka. „Nevím,“ odpověděla jsem. Pak řekla: „Proč nezustanete přes noc a neodejdete zítra brzy ráno?“ Poděkoval jsem jí a šla do ložnice, padla na kolena a řekla Bohu, že tohle je nejhorší den mého života. „Pane Bože, kam půjdu? Neznám nikoho v Brisbane,“ a než jsem usnula, prolila jsem mnoho slz. Druhý den ráno v 7 hodin jsem už byla pryč. Šla jsem na nemocniční parkoviště a dala si k snídani nějaké ovoce. V 9 hodin ráno jsem šla navštívit Warrena, jen abych ho nechala odvézt na rentgen, ale vskutku vypadal lépe než den předtím.

Zatímco jsem čekala, až se Warren vrátí, podívala jsem se do tašky a našla neotevřenou poštu, kterou jsem si přinesla. Mezi poštou byl papír „Alma Torch“ od Maurie a Lucy Harnellových. Začala jsem číst a pak mě najednou napadlo, možná by věděli o místě, kde bych mohla zůstat v Brisbane. Lucy zvedla telefon a já se představila a řekla jí, proč volám. Řekla, ať zavolám za 4 hodiny, ona mezitím někam zavolá.

Ve 14:00 jsem zavolala, jen aby mi řekli, že nemůže najít nikoho, kdo by mě mohl přijmout. Odvětila, že si s manželem povídali, a naznala, že mají volný pokoj, ale ten byl zaskládaný až ke stropu krabicemi knih dokonce do té míry, že jste nemohli najít okno. Hned za dveřmi tohoto pokoje je postel s asi 15cm mezerou mezi postelí a krabicemi. „Bylo by to hodně těsné,“ řekla, „ale můžete to použít.“ Řekla jsem „to zní dobře“ a šla jsem tam později toho dne. Té noci se mě u večere zeptali, odkud jsem přišla, a já jim řekla Gladstone. Oba se na sebe podívali a usmáli se, pak mi řekli, že Maurie byla ředitelkou tamní školy State High před mnoha a mnoha lety.

Harnellovi bydleli ve strmém bloku na Tamworth St Annerley, se strmými schody vedoucími dolů k jejich přední bráně a v polovině cesty měli pod domem knihkupectví. Pomáhala jsem s objednáváním knih, z jejich obchodu jsem knihy nosila nahoru, aby se zabalily a poslaly poštou. O šabatu měli návštěvníky, včetně Uly a Rona Cableových, kteří také vydali noviny nazvané „Anchor“. Ten muž měl tu nejúžasnější fotogenickou mysl, jakou jsem kdy poznala. Jeho paměťové schopnosti byly jakoby z jiného světa. U Harnellů jsem si pobyt užila a měla jsem je vroucně ráda. Maurie mi vyprávěl

o mladém chlapci, kterého si vzal pod svá křídla ve své nové škole, když se přestěhovali z Gladstone do Brisbane a jmenoval se Peter Beatty; stali se nerozlučnými přáteli a v pozdějších letech je Peter často navštěvoval jako syn. Když Maurie o několik let později zemřel, Peter za něj pronesl krásný, emocionální nekrolog.

Před propuštěním Warren byl v nemocnici po dobu 10 týdnů. Během té doby měl sebevražedné sklony. V jedné fázi jsem našla 18 tablet na spaní zastrčených vzadu v jeho zásuvce, když jsem mu dávala nějaké čisté oblečení. Ptala jsem se ho na ně a on řekl, že jsou pro něj, až je bude potřebovat. [Upozornila jsem na ně sestru, když jsem tu noc odcházela, a už jsme se o nich nemluvili] Jednoho dne mi řekl: „Mami, už se necítím jako člověk. Cítím se, jako bych byl v něčem uvězněn a nemohl jsem se dostat ven. Říká se mi, kdy mám jít spát a kdy se probudit. Říká se mi, kdy se mám osprchovat, kdy jíst a co se ten den děje. Nemám co mluvit o svém životě a nemohu dělat nic, co bych chtěl.“ Následující den se mě zeptal: „Mami. Proč se za nás každý den modlíš? Bůh tě neslyší, jinak by se tyhle věci nestaly. Tak proč se obtěžuješ?“

Další den, s Warrenem na vozíku na naší obvyklé rutinní vycházce, jsme stáli na cestě před budovou, když se mě Warren najednou zeptal, jestli mu koupím balíček cigaret. Zarazila jsem se a podívala se na něj. Podíval se na mě a řekl: „Hodláš být jako všichni ostatní a říkat mi, co můžu a nemůžu dělat?“ Moje srdce se vůči němu otevřelo a uvědomila jsem si, co sdílel, jak se cítil za poslední týden. Podívala jsem se na něj a pomyslela si, že když se nemůže spolehnout na vlastní matku, na koho se může spolehnout? Takže jsem se ustoupila a šla jsem a koupila mu krabičku cigaret a modlila se k Pánu Bohu, aby mi odpustil. Záměrně jsem nekoupila zápalky v naději, že zpoždění nevyhnutelné. Vzala jsem mu je a on je otevřel, a když šel kolem muž, který kouřil, tak ho Warren požádal o oheň. Muž mu prokázal laskavost a řekl mu, aby si zápalky nechal, protože měl v autě další krabičku. Warren tam seděl se zavřenýma očima a úsměvem na tváři a kouřil cigaretu. Znovu vypadal skoro jako jeho staré já.

Další den mě Warren přivítal se širokým úsměvem, a když jsme s ním byli dole na jeho invalidním vozíku, řekl mi: „Mami, už nikdy tě nebudu žádat, abys pro mě něco takového udělala. Víím, že jsem tě včera rozrušil a je mi to líto.“ Jen jsem ho objala a řekla mu, že ho miluji a prožila jsem obvyklou slzavou

chvilku. Ten den nám bylo řečeno, že příští čtvrtek může jít domů, což bylo jen 6 dní, a vrátit se na občasné další kontroly, když to bude nutné. Oba jsme byli velmi šťastní a o 6 dní později jsme se vrátili domů k nadšené rodině.

Rekonvalescence

Během následujících dvou let jsme měli 6 následných kontrol. Při poslední kontrole jsem řekla lékaři, jak trapné to pro Warrena je, aby se dostal nahoru a dolů po schodech. Řekla jsem mu, jak může vyjít po schodech pouze po čtyřech, a dolů to zvládne po schodech jen na zadku jeden krok po druhém, je to pro něj na veřejnosti velmi nedůstojné." „On nedostal ortopedické boty?" zeptal se doktor. Řekla jsem, že ne. Zavolal jinému lékaři v nemocnici a poslal nás k němu. „Nedostali jste termín návštěvy, když jste odcházeli z nemocnice?" zeptal se ortoped. Zavrtěla jsem hlavou.

Zeptal se, kdy ten den pojedeme domů, a já jsem odpověděla: „Doufejme, že asi v 14:00.“ Zavolal ortopedickému obuvníkovi a vyprávěl mu ten příběh a ten mu řekl, ať nás pošle k němu. Šli jsme do Camp Hill do kanceláře obuvníka a on nás hned vzal. Warren byl změřen a byl mu vzat jednoduchý otisk jeho nohy. Celou cestu domů Warren říkal: „Tamty velké hrozný boty nebudu nosit.“

U toho ševce jsme byly ještě třikrát. Na konci druhé návštěvy se švec zeptal Warrena: „Jaké boty bys chtěl? Warren se na něj jen podíval, nebyl si jistý, co říct, takže ho švec vzal do další místnosti. Byly tam boty, pracovní boty, společenské boty, sandály a pak tenisky. Warren se širokým úsměvem řekl: „Můžu si vzít tenisky?" „Nevím, proč bys nemohl", odpověděl švec. Další návštěva byla kvůli úpravě a při poslední úpravě je Warren ani nezkoušel, aby zjistil, jak se cítí, když je obuje. Boty jsme koupili a domů jsme dorazili v půli odpoledne.

Warren mi řekl, abych šla dovnitř, takže jsem vynosila věci z auta a šla dovnitř domu. Vplížila jsem se do naší ložnice k oknu a sledovala ho. Nazouval si boty. Pak vystupoval z auta, postavil se a pak prošel kolem auta. Usmíval se, pak se vydal dolů k ohrazenému výběhu, kde jsem ho ztratila z dohledu kvůli kůlně. Proklouzla jsem ven a myslela jsem si, že může být sotva pod kopcem. Ale ne.

Warren byl na vrcholu hřebene s výhledem na řeku. Téměř 400 metrů daleko! Pak se vydal na cestu domů. Vběhla jsem dovnitř a předstírala, že něco dělám, a doufala jsem, že nedostane infarkt, protože 10 let nechodil normálně. Dvakrát se prošel po schodech na přední verandě nahoru a dolů, pak vešel dovnitř a řekl: „Mami, dokážu po schodech vystupovat a sestupovat.“ Propukla jsem v pláč a šla za ním, neboť jsem s ním celé ty roky tolik soucítila s jeho rozpaky. S úsměvem řekl: „Myslel jsem, že budeš šťastná, ne plakat," a objali jsme se.

Náš místní policista zavolał o několik týdnů později, aby se zeptal na Warrena. Řekl jsem mu, že je na dně, protože ztratil velkou část své nezávislosti a že mu během pobytu v nemocnici vypršel řidičský průkaz a že neví, jak si udělá nový. „Půjdu se na něj podívat," řekl policista D, „kde je?" „V kůlně," řekla jsem a on zmizel do kůlny. Vrátil se, aby se rozloučil a řekl, že Warrenovi oznámil, co má dělat. Warren přišel a oznámil mi, že mu bylo řečeno, aby si zopakoval všechna silniční pravidla a procvičoval si své řidičské dovednosti. Ponořil se do studia a cvičení s přítelem. O tři týdny později zavolał pan D s adresou a časem konání testu. Warren byl nervózní troska... Ale odebral se ke zkoušce svým známým. Policista mu položil několik otázek, optal se na správný pravopis jeho jména, na datum narození atd. Warren očekával, že další věcí bude řidičská zkouška, ale policista vyšel ven, s úsměvem mu podal řidičský průkaz a řekl mu, aby zašel na registrační úřad v Gladstone a nechal si udělat fotku. Warren tomu nemohl uvěřit. Potřásl si rukama a šli do Gladstone, aby dokončili licenci s fotografií.

Warren se od té chvíle nikdy neohlédl zpět. Dostal práci na farmě chovající jeleny nedaleko od domova, obdržel uniformu; dalo mu to touhu k životu. Poté absolvoval kurz na oddělení pro osoby se zdravotním postižením a stal se montérem a soustružníkem. Nyní mu bylo pozdních 20 let a něco. Ve 32 letech odešel poprvé domů a odjel až do Darwinu, kde dostal práci v Katherine jako vedoucí strojího zařízení pro výrobu betonových pražců, některé s elektrikou v nich, pro Ghan Railway. Když to bylo dokončeno, zůstal, aby dohlížel na demontáž celé továrny, pak šel do dolu Ranger v Jabiru a je tam stále, dokud se v roce 2021 nezavře. Jsme na něj velmi hrdí. Zavolał jsem mu, abych mu řekla, že Kathy byla diagnostikována Stargardtova choroba a oslepla. Řekl, že si prožil hodně, ale že slepotu by nenáviděl.

Nemohl myslet na nic horšího, a že pokud Kathy potřebuje peníze, aby mu dala vědět.

Připojila jsem se asi na 2,5 roku k organizaci „Oběti zločinu“ jako dobrovolník, a pracovala jsem s oběťmi, což se mi opravdu líbilo. Tolik obětí nikdy nebylo ani na policejní stanici, natož u soudu, a znají pouze to, co vidí ve filmech. Bojí se toho, že budou muset čelit svým pachatelům a že budou uštvání necitlivými otázkami advokátů a právníků. Takže týden předtím, než se jejich případ objevil, jsme je já a soudní úředník vzali do soudní síně a vysvětlili postupy - kdo kde sedí, poklonění se vlajce, soudní síň, jak jsou chráněni děti v pozici svědků, aby je neviděli pachatelé, proti nimž svědčí, atd. Také jsem jim řekla, že bych je doprovázela jejich případem, nebo je vzala do čajovny, pokud jsou rozrušeni, a dopravila je do jejich soudního případu nebo z něj, atd. Oběti byly pak v den u soudu mnohem uvolněnější a sebevědomější, že to stálo za to všechny potíže, a mnozí z nich se snažili, aby mi poděkovali za to, že jsem jim ulevila z tolika úzkosti. Průměrně jsem měla asi 1 nebo 2 případy za měsíc.

Bylo to asi tenkrát, kdy jsem našla našeho nejstaršího syna Stevena, jak seděl před velkou kůlnou na židli, jen se díval jednoho večera na hvězdy. Řekla jsem mu, že večere je připravena, ale neodpověděl. Šla jsem blíž a on řekl: „Právě jsem měl poslední své drogy. Už je nebudu brát.“ Poté dodal: „Nevím, kde bych teď byl, kdyby to nebylo u tebe. Se vším, co se děje, jsi tu byla pro mě vždy. Všechny ty soudní případy a zármutek, který jsem ti způsobil. Lituji toho všeho. Od této chvíle už nebudou žádné drogy.“

Drží své slovo. Prostě přestal a já jsem na něj byla hrdá a poděkovala Bohu za zodpovězení další modlitby. Užíval drogy, aby se schovával před hroznými věcmi, které se v našem životě dějí, a přemýšlel, jestli se mu něco stane. Objala jsem ho a znovu jsem poděkovala Bohu. Steven stále žije na pozemku v jednotce s 1 postelí asi 200 metrů od našeho domu. Hlásí se u nás nejméně dvakrát denně [před a po práci]. Také pro nás všechny vaří nejméně jednou týdně a pomáhá nám v případě potřeby, ať už jde o kamiony, sečení nebo oplocení. Všichni jsme v těchto dnech trpěli účinky našeho života. Kathy bylo asi 8 roků v době nehody chlapců a v 18 letech byla už sama matkou, takže jsme zmeškaly všechny roky utváření citového pouta matky a dcery, čehož

lituji. Ale vdala se za dobrého muže, který ji miluje a stará se o ni, zvláště teď, když je slepá a pracuje z domova. Milujeme Rogera, ale i on měl těžký život.

Objev

Poté, co Warren dostal boty a usadil se do každodenního života a náš život byl o něco normálnější, můj přítel Jean z Yeppoonu a já jsme se rozhodli odejít na týden do Ballendeana, abychom pomohli Careymu Rowlandsonovi s periodikem *Protestant paper*. Bylo to roku 1994, tehdy se tam Carey zmínil, že už nevěřil v Trojici.

„Proč ne?“ Zeptala jsem se. „Odkud pocházela Eva?“ „Z Adamova žebra,“ řekla Jean. „Řekla bys, že to byla jeho hrud?“ „Předpokládám, že ano,“ řekla jsem. „Odkud přišel Kristus?“ Obě jsme odpověděli, že z Otcova lůna. Znamená to, že Otec byl dříve než Syn? Jen jsme se na sebe podívaly a právě tehdy došlo k přerušení naší konverzace, takže jsme šly spát.

Následující den, když jsme opustili Rowlandsonovi, abychom se vrátily domů, Jean řekla: „Co si myslíš o tom, o čem Carrey včera v noci mluvil? Myslíš si, že bychom to měli prostudovat?“ Reagovala jsem k ní otázkou: „Myslíš si, že se jedná o problém spasení?“ „Nevím,“ odpověděla a celou cestu domů po dobu 11 hodin prohledávala Bibli a hledala texty podporující Otce a Syna.

Jak jsme dojeli domů, rozhodli jsme se studovat toto téma jen s pomocí Bible, protože jsme si v této fázi mysleli, že Ellen Whiteová také věřila v Trojici. Intenzivně jsme studovali 4 měsíce, dokud jsme nebyli plně přesvědčeni. Změnili jsme bohy, ten, kterého jsme nyní uctívali, byl Bůh Bible! Třásla jsem se z toho, kolik klamnosti papežství vydalo a kolik se mu tím podařilo svést lidí. Poděkovala jsem Bohu, že jsem byla vedena z této kruté klamavé církve, protože vím, jak vládnou s absolutním strachem.

Jean přijížděla z Yeppoonu, aby se mnou strávila sobotu. Už opustila domov, když zavolaly Vera a Amy z Rockhamptonu s tím, že přijdou na překvapivou návštěvu. Když Jean dorazila, řekla jsem jí, že se k nám na Šabat také připojí Vera a Amy, takže jsme se rozhodly, že jim nebudeme zmiňovat předmět Trojice, protože jsme stále nebyly připraveny čelit pečlivému podrobnému zkoumání. Zpívali jsme několik hymnů a přečetli jsme si článek z *Review &*

Herald. Poté jsme mluvili o jakémkoli svědectví, které jsme mohli udělat během týdne. Vera mluvila o něčem, co četla, a když zmínila slovo „Trojice“, nějaká energie uvnitř mě vyskočila a já jsem řekla: „Neexistuje žádná Trojice!“

Nemohla jsem uvěřit tomu, co se stalo, a Jean vypadala, jako by se chtěla ukrýt dále v salonku a zmizet. Vera na mě jen pohlédla a řekla: „Co tím myslíš?“ Zopakovala jsem, že neexistuje žádná Trojice. Amy vyskočila a řekla: „Tento dům je prokletý; jsi démonická, Val. Chci jít domů.“ Řekla jsem Veře, co jsme Jean a já studovaly a proč. Vera ztichla. V tu chvíli vešel Neville a zeptal se, jak dlouho do oběda. Řekla jsem mu, že ho právě budeme chystat a řekla mu ½ hodiny.

Obědvání jsme v tiché dusné atmosféře, Vera a Amy odcházeli hned poté. Jean zůstala hodinu a řekla: „Předpokládám, že nemá smysl se ptát, proč jsi tak vystartovala.“ Řekla jsem: „Ne, je to zbytečné, protože sama nevím, proč.“ Přemýšlely jsme, co se teď stane s naší skupinkou a Jean šla domů. Neville přišel, až všichni odešli pryč domů a řekl: „V poledne u oběda bylo kolem stolu velmi ticho. Co se děje?“ Tak jsem mu to řekla. „Je to všechno?“ pokračoval: „Stejně jsem nikdy nemohl pochopit to téma, takže to, co jsi zjistila, dává smysl.“ Pomyslela jsem si, jaké vyvrcholení vzrušujícího dne. O Veře jsem dlouho neslyšela, ve skutečnosti asi 6 měsíců, ale Amy mi rychle poslala věci z katolické církve, aby dokázala, že mezi jejich trojiční naukou a trojiční naukou Adventistů sedmého dne je rozdíl.

Kolem roku 1995 jsem po mnoha dalších měsících studia dokončila sestavení studie o Trojici vs. Božství. Vera zavolala a řekla, že byla na stejné vlně s Jean a mnou, a já jsem se z této zprávy radovala. Studii jsem rozeslala různým lidem. O několik měsíců později jsem obdržela anonymní cyklostylovanou stránku citátu z Ducha prorockého. Ani sestra Ellen nevěřila v Trojici. Byla jsem na vrcholu blaha. Zavolala jsem to Jean a ta byla také nadšená. Pokračovala jsem v rozesílání studie, jak mi přicházely adresy, dokonce i pastori Bobovi a Peggy Boydové v Americe, kteří později vydali vlastní knihy. Nebyla jsem však první, kdo je na toto téma oslovil; měli přítele, který se jim nějakou dobu snažil ukázat tuto pravdu, a moje studie přišla uprostřed toho všeho a dala jejich příteli silnější argument.

Doma se jednoho dne objevili blízcí přátelé, aby mi řekli, jak se mýlím. Žena mě prosila, zatímco její manžel poklekl a modlil se a plakal. Ale já stála pevně, protože každý den mi byla tato pravda jasnější. Odešli a naše přátelství šlo na vedlejší kolej. Byl to smutný den, protože to byli jediní ze sboru, kteří mě navštívili v nemocnici, když jsem měla rakovinu a byli jako rodina. Mohli bychom vstoupit do domovů ostatních a brát je jako naše vlastní. Jednou v noci, si pamatuji, jak dorazili o půlnoci a umyli se a věsili prádlo na naše šňůry, když ona mi řekla, že James Arrabito zemřel při letecké havárii den před tím. Byli jsme touto zprávou šokováni a smutní.

O nějaký čas později se sbor rozhádal ohledně Božství a Trojice. Členové kvůli tomu opouštěli církve. Kazatelé se snažili svázat lidi do „uzlíčků“, aby udrželi lidi v církvi. Jsem tak ráda za Boží vedení, protože pro Boha nyní mluvilo mnoho hlasů a čestní byli vyváděni z omylu.

Náš třetí syn Daniel

Náš nejmladší syn Daniel byl v zámoří v Londýně. Často jsem si myslela, že bude kazatelem, ale tak to být nemělo. Ve věku čtyř let, on a Kathy, které byly v té době 3, často sedávali na našich předních schodech na slunci, Kathy se svou panenkou a Danielem se svým medvídkem. Myslela jsem, že tam seděli, aby se na slunci hřáli, ale jednoho dne jsem zaslechla Daniela říct: „Kathy, dnes taky nepřijde.“ Pomyslela jsem na nebezpečí od cizinců a zeptala jsem se: „Kdo dnes nepřijde?“ „Ježíš,“ řekl Daniel. „Řekla jsi, že On přijde z místa, odkud vychází Slunce.“

Jindy Daniel, kterému pak bylo asi 7, nechtěl vstát z postele na ranní bohoslužbu. Šla jsem dovnitř, abych zjistila proč, ale jeho hlava byla pod peřinou. Stáhla jsem peřinu, a našla jsem tvářičku plnou slz. „Co se stalo? Je ti špatně?“ Zakroutil hlavou. „Tak co se děje?“ Zeptala jsem se. „Dnes nechci ublížit Ježíši,“ řekl a setřel si slzy. Objala jsem ho a řekla jsem mu, že Ježíš ví, že Daniel právě roste a stále se musí hodně učit, a Ježíš ho vždy povede k tomu, aby udělal správnou věc.

Jindy odmítl zpívat píseň, kterou jsem si toho rána vybrala k chvále, což bylo „Vzdám se všeho pro Ježíše.“ Řekl, že to nemůže zpívat, protože ještě všechno neodevzdal Ježíši! Když mu bylo 13 let, byl pokřtěn Grahamem

Berghmanem v řece Burnett River Bundaberg. Byla jsem také pokřtěna do Boží univerzální církve. I když to bylo 3 týdny po mé hysterektomii a lidé se obávali infekce, šla jsem dopředu a současně byla pokřtěna do Boží univerzální církve.

Po mnohaleté práci v Emeraldu, Daniel týden po svých 21. narozeninách odešel do Londýna. Velmi nám chyběl.

Bylo mu 28, když se vrátil na týden a měl s sebou přítelkyni. Snažila jsem se mu říct o tom, že Trojice je omyl, ale teď řekl, že nechce znát Boha, kterého jsem už neuctívala. „Mami, řekla jsi mi, že Bůh je láska, ale když vidíš utrpení a další věci v zahraničí, uvědomil jsem si, že by bylo lepší být buddhistou, který uctívá jemnějšího Boha...“ Byla jsem zničená.

Daniel koupil kavárnu v Koh Tao, malém ostrově o velikosti 7 km krát 3 km v Siamském zálivu. Spolu s kavárnou přišlo 7 zaměstnanců a nad obchodem bylo ubytování. Rovněž pronajímal motorky, kterými šlo prozkoumat ostrov, a byl jediným majitelem motorek, který poskytoval přílby a měl motorky zaregistrované. Miloval svůj obchod a Neville a já jsme tam strávili mnoho šťastných dnů.

Daniel se později oženil s thajskou dámou, která byla právní zástupkyní v Koh Samui, což byl ostrov 2 hodiny cesty lodí. Jejich manželství trvalo 7 let a neměli žádné děti kromě jednoho, které ona měla z předchozího manželství, přičemž ten manžel byl ve vězení za domácí násilí. Během této doby ho tehdejší manželka přesvědčila, aby prodal kavárnu a kombinoval své peníze a použil je k vybudování turistického letoviska s 5 byty a vydělal více peněz než v kavárně.

V jejich domě byl velký trezor, který vyžadoval, aby ho 4 muži přesunuli, a jeho obsah byl důležitý. Listiny obchodní a klientů, a peníze, pasy, bankovní knihy atd. A peněženky. Ona měla klíč na šňůře kolem krku. Nyní, když měli společný účet, byly vyžadovány 2 podpisy a ona to měla na starosti. Nebylo nám to známo, ale Daniel byl nyní v situaci domácího násilí jako oběť, to jsme zjistili až od jeho přátel těsně po pohřbu, když Daniel v roce 2012 spáchal sebevraždu.

Do 24 hodin po Danielově smrti zemřela i babička jeho manželky. Ta Danielovu ženu vychovala jako svou vlastní, protože skutečná maminka Danielovy ženy žila v Dánsku a nechtěla ji. Nuže, byl to jejich zvyk, ale blízcí členové rodiny museli jít do domu zesnulého a zůstat zamčeni ve svém domě po dobu jednoho týdne [jako by také zemřeli]. Během této doby ostatní lidé nechávali jídlo pro ty, kteří byli uzavřeni uvnitř domu na okenních parapetech atd. Na konci týdne byly řečeny modlitby a lidé uvnitř byli osvobozeni, aby znovu pokračovali v každodenním životě. Danielův pohřeb byl tedy odložen o další týden.

Ale já měla pocit, že něco není v pořádku, a jeho žena a já jsme se hádaly o Danielovo tělo. Abyste v Thajsku mohli mít pohřeb, museli jste se zarezervovat a zaplatit na 7 let dopředu, a pak byste byli pohřbeni pouze nad jinou osobou. Ona chtěla, aby byl zpopelněn a jeho popel vhozen do moře, ale já jsem jí řekla, že ona se provdala do naší rodiny a že on měl být převezen do Austrálie na křesťanský pohřeb. Řekla mi, že jeho tělo vydrží 2 roky v márnici!!

Nakonec souhlasila, že se zkontaktuje se svým otcem a uvidí, co on rozhodne (matka jejího otce zemřela krátce po Danielovi). Její otec byl hlavním hudebníkem v thajské armádě a každý rok musel pro krále napsat novou narozeninovou píseň pro všechny vojenské kapely. Řekl jí, aby souhlasila s našimi přáními, a další den dala souhlas s převozem Danielova těla do australského Brisbane. Daniel byl nabalzamován, umístěn do rakev a rakev zacínováni. Poté byl spolu se svým pasem poslán do Austrálie k pohřbu.

Vím, že Kristus byl s Danielem v tu strašnou dobu té noci, kdy zemřel, s ním plakal a cítil jeho zármutek. Och, jak jsem si přála vědět o jeho hoři, abych mu mohla pomoci. Během 13 měsíců od Danielovy smrti si jeho žena našla jiného bohatého muže a měla s ním dítě. Uvědomili jsme si, že ten první manžel se musel pomstít, když si uvědomil situaci, ve které se nachází, a ona ho nechala uvěznit za domácí násilí. Od té doby, co jsem se dozvěděla o tomto dalším muži a dítěti, už jsem ji nekontaktovala a je mi velmi líto toho dítěte.

Bůh se zjevuje

Den před Danielovým pohřbem jsem se modlila k Pánu Bohu, ale vybuchla jsem: „To není fér. Ty máš svého Syna zpět a Marii se její syn vrátil za 3 dny. Proč musíme tak dlouho čekat?“ Litovala jsem toho výlevu, když jsem pomyslela, že Kristus je nyní obnoven se svým Otcem, ale ve zjizveném humanizovaném těle. Myslela jsem, že kdyby se Warren odevzdal Pánu, měl by mít dokonalé tělo bez dalších jizev. Omluvila jsem se Pánu Bohu. Pak přišel hlas podruhé, když řekl: „Dal jsem Ti to dítě [Daniele], abys ho pro mě vychovala. Nyní je tvoje práce hotová.“

„Vím, že moje práce je hotova," ale zeptala jsem se dále, "jsme pro tebe Bože jen náhradní rodiče?" Což on není také naše dítě?" Nedostala jsem žádnou odpověď. Přijala jsem tu nezodpovězenou situaci a jako Chana předala mladého Samuela, tak jsem předala Daniela Pánu Bohu. Poděkovala jsem Mu za to, že nám umožnil privilegium strávit čas s tak krásným synem, jako jsme ho strávili my.

Po událostech kolem pohřbu jsem seděla na verandě a přemýšlela o tom, co mi Warren a Daniel řekli. Warren s jeho „Proč se za nás vůbec obtěžuješ modlit se“ a Daniel, že chtěl Boha lásky. Učinila jsem rozhodnutí a řekla: „Pane, vždy jsem na tobě závisela a ty jsi odpověděl na mnoho modliteb a v případě potřeby poskytl pomoc. Vždy jsi se o mně staral a já tě nechci opustit. Ale Pane, musím tě požádat o tohle. Chci vědět, jestli jsi ten Bůh, o kterém říkáš, že Ty jsi. Protože pokud nejsi tím, kým říkáš, že jsi, budu tě muset opustit, protože nemůžu uctívat protichůdného Boha. Ukaž mi prosím, kdo opravdu jsi.“

Všechno, co se vrátilo, bylo „prohledej Písma, protože ona o mně mluví“. Prohledala jsem Písma a byl mi ukázán Žalm 78:49, kterého jsem si nikdy předtím nevšimla. Tento žalm mluvil o útěku Rudého moře a Egypťanech, kteří následovali, a Ž 78:49 říká: „Vrhl na ně divoký hněv, hněv a rozhořčení a potíže tím, že mezi ně [Egypťany] poslal [dovolil] zlé anděly poté, co Židé prošli... Také jsem četla 1. kapitolu Job a jak se každý den modlil a obětoval za své děti. Dále jsem četla, kde byl Satan v nebi, a jak dostal povolení ke zkoušce Joba, a jak zahubil Jobovy děti a to, co nakonec Job dostal, bylo

více dětí atd. Nechtěla bych, aby více dětí nahradilo ty ztracené děti, jako by neměly hodnotu. Chtěla bych si jen ponechat krásné děti, které mi Bůh dal původně.

Podívala jsem se, co řekla sestra Ellen, a ona potvrdila, co jsem našla. Bůh je tím, kým říká, že je. Bůh je láska a On nemůže být nic jiného. A Jan 3:16 pro mě teď znamená mnohem víc než dříve.

1 Kor 13,4-8 Charitas [láska] dlouho trpí, [a] je laskavá; [láska] nezávidí; [láska] se nevychloubá, není nafoukaná,
Nechová se neslušně, nevyhledává své, nenechá se snadno vyprovokovat, nemyslí na zlo; Neraduje se z nepravosti, ale raduje se z pravdy; Všechno snáší, všemu věří, ve všechno doufá, všechno vydrží.
Charitas³ nikdy nezklame.

To vše pro nás dokonale popisuje Boží charakter (povahu) spolu s 10 přikázáními.

Boží láska byla před lidmi špatně vykreslena. Boží láska je posledním poselstvím, které bylo dáno tomuto potemnělému světu. Boží hněv je, když Otec odvrátí tvář od hříšníků, když už pro ně Bůh nemůže udělat nic jiného. Dokonce i Kristus na kříži zakusil Otcův hněv, když se Otec ukryl v oblaku a Kristus vykřikl: „Otče, proč jsi mě opustil?“ Je to ničitel, který způsobuje veškerou škodu a na pomoc k tomu si využívá hříšníky.

Z těchto nálezu jsem měla obrovskou radost a prolila jsem mnoho slz. Byla jsem tak šťastná a bez přemýšlení jsem řekla: "Pane Bože, to jsem musela ztratit syna, abych našla tuto krásnou pravdu?". Odpověď, kterou jsem dostal zpět, zněla: "Já jsem dal Svého Syna z tohoto důvodu." A tak jsem se dočkala odpovědi. Znovu jsem se rozplakala, cítila jsem se tak pokořená a od té doby jsem se Boha na nic neptala.

1 Jan 2:27 – nepotřebujete, aby vás někdo učil. (ČEP)

Jan 6:45 – ‚Všichni budou vyučeni od Boha.‘ (ČEP)

³ Láska mezi Bohem a člověkem; vlastní překlad textu, neodpovídal žádný český.

Jeremjáš 29:13 -14. Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt, je výrok Hospodinův, (ČEP)

Jan 8:32 – Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými. (ČEP)

RH 13. Května 1890 – Ti, kdo milují Boha, o něm budou mít inteligentní poznání.

Tak jsem koncem roku 2012 udělala malý leták, abych ho rozdávala na ulicích lidem, abych jim dala vědět o Boží lásce, že Satan dělá všechny ošklivé věci a nic ho neodrazuje v jejich životech. Poslala jsem kopie 10 lidem. První, kdo mi zavolal, byla moje sestra, která se zeptala, co dalšího bych měla na toto téma. Druhou byla Helena D, která řekla, že ona a její manžel studovali toto téma v době, kdy umíral. Pak jich bylo několik, kteří byli proti tomu, a jeden z bratrů P ze společenství Restitution Ministries řekl, že přijdou na pastorační návštěvu. Od ostatních nepřišla žádná odpověď. Byla jsem tou pastorační návštěvou velmi zklamaná, která se ukázala být jen z jednoho důvodu, mělo se dokázat, že jsme se mýlili. [neboť Helena D mi přišla na podporu] Všichni odešli a já jsem studovala ještě více.

Nyní uplynul rok od dne Danielovy smrti. Děkala jsem zeleninu k večeři, když přišel Steven, aby mi pomohl, jak to často dělal. Zmínila jsem se, že jsem ten den byla na hřbitově a Steven řekl: „Musím ti něco říct. Tu noc, kdy Daniel zemřel, jsem spal a kolem půlnoci se mi někdo snažil dovolat, ale já jsem to ignoroval, protože jsem byl velmi unavený, a šel jsem spát s tím, že tomu, kdo to byl, zavolám druhý den. Když jsem se v 5 hodin ráno probudil do práce, zkontroloval jsem telefon a zjistil, že je to Danielovo číslo. Když jsem viděl, že mezi našimi časovými pásmy jsou 3 hodiny, myslel jsem, že mu zavolám o něco později, protože tam byla ještě noc. Ale k tomu již nedošlo, neboť jsi o pár hodin později zavolala tu špatnou zprávu.

Odešla jsem do jiné místnosti a pořádně se rozplakala, protože jsem byla tak rozrušená, že Daniel nebyl v kontaktu s rodinou. Myslela jsem na Stevena a na to, jak se asi cítí, a tak jsem vyšla ven a objala ho a řekla mu, aby se necítil provinile, a řekla mu, že by nebyl schopen udělat nic, aby ho zastavil a neobviňoval sám sebe. Řekl, že do té doby se prostě nedokázal přimět mi to říct a oba jsme spolu znovu plakali.

Pokračovala jsem ve studiu COG (charakteru Boha) a byla jsem překvapena, jak moc jsme toho ve své nevědomosti přehlédli. Satan nám zajisté oslepil oči. Jednoho dne zavolala Helena D, aby řekla: „Myslím, že jsem našla někoho, kdo věří jako my, ale myslím, že také dodržuje svátky (Boží slavnosti).“ Zmínila se, že bude mít brzy táborové setkání. Velmi mě to zaujalo a zbytek už je historie. Zúčastnili jsme se Adrianova prvního pesachového tábora a já už se neohlédla nazpět. Je tak krásné setkávat se s podobně smýšlejícími lidmi a považovat každého za svého bratra nebo sestru... Nejlepší na těchto znalostech je, že je mnohem snazší mluvit s ostatními s důvěrou, protože nyní víme, o kom mluvíme. Nemůžu se dočkat, až v Nebi... až se setkám se svým Spasitelem..., který nás navždy přitahuje blíže k Sobě.

Chvalte Boha za jeho úžasnou lásku a vedení.

Valerie Cruwysová

Bůh se o tebe postará

Kde je Bůh, když nastanou těžké časy? Val Cruwys ve svém svědectví svědčí, že Bůh právě tam s ní byl celou dobu. Od doby, kdy ji vychovával slepý otec, až po zkoušky a trápení jejích dětí, až po boje o nalezení pravdy, ji Kristus provázel a dával jí sílu, aby obstála.

I uprostřed těžkostí byla Val odhodlaná učit se více o svém Bohu. Její katolický původ jí dával jen málo znalost Bible, přesto uslyšela hlas Mistra a následovala ho - ať už šlo o to, aby se naučila 10 přikázání, přestat kouřit nebo se dozvědět o tom, co je historická a archeologická oprávněnost pro Bibli. Ne bez ohledu na svůj věk byla Val stále ochotná nechat se učit, což ji přivedlo ke vztahu Otec-Syn. Nejúžasnější z toho všeho bylo, že jí Bůh dal víru, aby ve velké tragédii viděla potřebu poznat Jeho charakter, což ji vedlo k objevení nejcennějších pravd.

Všechno mohu skrze Krista, který mě posiluje. (Fp 4:13)

Cesta spravedlivého je však jako světlo úsvitu, které svítí stále jasněji a jasněji až do úplného dne. (Příslaví 4:18)

Kéž nám svědectví Val pomůže pamatovat na stálou péči, kterou o nás náš Otec má, že je vždy důvěryhodný a věrný.